

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 23 czerwca 2016 r.

Sąd Apelacyjny w Katowicach I Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący :	SSA Mieczysław Brzdąk (spr.)
Sędziowie :	SA Lucyna Świdorska-Pilis SO del. Aneta Pieczyrak-Pisulińska
Protokolant :	Anna Wieczorek

po rozpoznaniu w dniu 23 czerwca 2016 r. w Katowicach

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością (...) w K.

przeciwko J. P., A. M. i I. P.

o zapłatę

na skutek apelacji powódki

od wyroku Sądu Okręgowego w Katowicach

z dnia 13 października 2015 r., sygn. akt I C 613/10

1) zmienia zaskarżony wyrok w punkcie 3 w ten sposób, że zasądza od pozwanych I. P. i J. P. solidarnie na rzecz powódki kwotę 101.147,93 (sto jeden tysięcy sto czterdzieści siedem i 93/100) złote z ustawowymi odsetkami od 17 lipca 2010 roku oraz kwotę 10.792 (dziesięć tysięcy siedemset dziewięćdziesiąt dwa) złote z tytułu kosztów procesu oraz kosztów postępowania zabezpieczającego, z tym zastrzeżeniem że odpowiadają oni solidarnie z A. M.;

2) zasądza od pozwanych I. P. i J. P. solidarnie na rzecz powódki kwotę 5.058 (pięć tysięcy pięćdziesiąt osiem) złotych z tytułu kosztów postępowania apelacyjnego.

SSO del. Aneta Pieczyrak-Pisulińska	SSA Mieczysław Brzdąk	SSA Lucyna Świdorska-Pilis
-------------------------------------	-----------------------	----------------------------

UZASADNIENIE

Powodowa Spółka jako następczyni prawna (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością domagała się zasądzenia od pozwanych solidarnie kwoty 101 147 zł 93 gr z ustawowymi odsetkami od dnia 17 lipca 2010 roku, kosztami procesu i kosztami postępowania zabezpieczającego.

Na uzasadnienie swego żądania poddała, że pozwana A. M. w latach 2006 - 2008 zatrudniona była u powódki na stanowisku przedstawiciela handlowego. W tym czasie dokonała sprzedaży sprzętu telefonicznego po zaniżonych cenach niezgodnych z ofertą sprzedaży na podstawie fikcyjnych umów z rzekomymi abonentami i dopuściła się fałszowania dokumentacji handlowej. W ten sposób spowodowała szkodę u powódki która jest agentem operatora telefonii komórkowej. Pozwani I. P. i J. P. udzielili poręczenia za zobowiązania swojej córki A. M., potwierdzone w jej pisemnym oświadczeniu z dnia 19 września 2008 roku wraz ze zobowiązaniem do zapłaty odsetek ustawowych z tytułu opóźnienia.

Pozwani wnieśli o oddalenie powództwa i zasądzenie kosztów procesu. Przyznali, że w dniu 19 września 2008 roku pozwana A. M. złożyła oświadczenie zawierające zobowiązanie do zapłaty kwoty 50 627 zł 72 gr oraz do naprawienia bliżej nieokreślonych szkód będących skutkiem jej czynności, zaś pozwani I. P. i J. P. złożyli oświadczenie o udzieleniu poręczenia za zobowiązania pozwanej A. M. do kwoty 583 000 zł z odpowiedzialnością z tego tytułu do dnia 31 grudnia 2012 roku, ale oświadczeniem z dnia 15 listopada 2010 roku pozwani uchylili się od skutków prawnych złożonych oświadczeń, z uwagi na założenie ich pod wpływem błędu wywołanego przez powódkę. Gdyby bowiem pozwani nie działali pod wpływem błędu nie złożyliby takowych oświadczeń, pozwana A. M. zarówno w zakresie wielkości szkody oraz swych uchybień, zaś pozwani I. P. i J. P. w zakresie zarówno wysokości szkody jak i faktu niezgodnego z prawem działania pozwanej A. M..

W piśmie procesowym z 25 lutego 2015 roku powódka ograniczyła powództwo w stosunku do pozwanej A. M. do należności z tytułu odsetek ustawowych za opóźnienie w zapłacie kwoty 101 147 zł 93 gr od dnia 17 lipca 2010 roku do dnia zapłaty oraz do kosztów procesu i kosztów postępowania zabezpieczającego, a to wobec treści wyroku skazującego wydanego przeciwko tej pozwanej.

Wobec pozwanych I. P. i J. P. powódka podtrzymała żądanie w pełnym zakresie.

Zaskarżonym wyrokiem Sąd Okręgowy w Katowicach zasądził od pozwanej A. M. na rzecz powódki odsetki ustawowe od kwoty 101.147,93 zł od dnia 17 lipca 2010 r. do dnia zapłaty, umorzył postępowanie przeciwko tej pozwanej w pozostałym zakresie, oddalił powództwo przeciwko pozwany I. P. i J. P. oraz zasądził od pozwanej A. M. na rzecz powódki kwotę 10.792 zł z tytułu kosztów procesu i kosztów postępowania zabezpieczającego.

Swoje rozstrzygnięcie następująco uzasadnił.

W sprawie karnej toczącej się przed tut. Sądem pod sygn. V K 144/13, Sąd ustalił, że w okresie od 3 października 2006 roku do 4 października 2008 roku pozwana A. M. była zatrudniona w (...) Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w K. na stanowisku przedstawiciela handlowego. W tym czasie spółka (...) była autoryzowanym przedstawicielem spółki (...) S.A. - operatora telefonii komórkowej działającego pod nazwą (...). Spółka (...) rozprawiała usługi tego operatora, tak wśród użytkowników indywidualnych, jak i instytucjonalnych. A. M. była uprawniona do podpisywania umów o świadczenie usług telekomunikacyjnych w imieniu firmy (...) S.A., obsługiwała klientów biznesowych i osoby fizyczne prowadzące działalność gospodarczą, jak również osoby prawne. Do jej obowiązków należała kompleksowa obsługa klientów, w tym przedstawianie im optymalnie dobranych do ich potrzeb ofert, aktywacja wskazanych przez klientów usług oraz sprawowanie pieczy nad poszczególnymi klientami.

W dniu 19 września 2008 roku pozwana A. M. złożyła wobec Spółki (...) pisemne oświadczenie, że w okresie od 2006 roku do września 2008 roku samowolnie zawierała umowy sprzedaży dotowanych telefonów komórkowych z odroczonym terminem płatności z samą sobą, samowolnie zawierała w imieniu (...) S.A. fikcyjne umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych, a w imieniu spółki (...) zawierała fikcyjne umowy sprzedaży dotowanych telefonów

komórkowych, samowolnie zawierała umowy sprzedaży nie dotowanych telefonów komórkowych z odroczonym terminem płatności, spowodowała niedobór w zapasach magazynowych spółki (...) na łączną kwotę 50 627 zł 77 gr. Jednocześnie pozwana zobowiązała się do zapłaty należności z umów, które zawarła sama z sobą, w terminie do dnia 24 października 2008 roku. Zobowiązała się również do naprawienia szkód także przyszłych wyrządzonych spółce (...) powyżej opisanymi działaniami.

Pozwani I. P. i J. P., rodzice pozwanej A. M., w dniu 22 września 2008 roku złożyli pisemne oświadczenie, że udzielają poręczenia za zobowiązania ich córki A. M. wobec spółki (...) potwierdzone w jej pisemnym oświadczeniu z dnia 19 września 2008 roku, a także za zobowiązania z tytułu odsetek ustawowych za opóźnienie w zapłacie długów. Pozwani oświadczyli, iż z tytułu udzielonego poręczenia będą odpowiedzialni do dnia 31 grudnia 2012 roku i do kwoty 583 000 zł.

Pismem z dnia 12 lipca 2010 roku powódka wezwała pozwanych do zapłaty w terminie 7 dni od daty otrzymania wezwania kwoty 101 147 zł 93 gr z tytułu rozliczenia faktur wystawionych w okresie od 23 maja 2007 roku do 21 sierpnia 2008 roku, pod rygorem skierowania sprawy do postępowania sądowego.

Pozwana A. M. w dniu 15 listopada 2010 roku złożyła pisemne oświadczenie, że po zapoznaniu się z dokumentacją finansową i umowami telekomunikacyjnymi objętymi zarzutami aktu oskarżenia, dla celów złożenia oświadczenia z dnia 19 września 2008 roku została podstępnie wprowadzona w błąd co do rzeczywistej wartości jej zobowiązań, wobec czego odwołuje oświadczenie z tej daty w zakresie czynności bezprawnych jakich miała dokonać oraz wartości szkód jakiej miałyby być wyrządzone przez nią spółce (...).

Pozwani I. P. i J. P. w tym samym dniu pisemnie oświadczyli, że jako poręczyciele zobowiązań A. M. określonych w jej oświadczeniu z dnia 19 sierpnia 2008 roku, wobec wiadomości uzyskanych z dokumentacji dołączonej do pozwu, odwołują swoje poręczenie majątkowe udzielone za zobowiązania córki A. M., jako złożone pod wpływem błędu wywołanego podstępem przez spółkę (...). Jednocześnie pozwani oświadczyli, że gdyby znali prawdziwy stan rzeczy i przedłożono by im prawdziwe rozliczenie odpowiadające rzeczywistym zobowiązaniom córki, nie udzieliliby poręczenia za jej zobowiązania i do kwoty określonej w oświadczeniu z 22 września 2008 roku.

Prawomocnym wyrokiem karnym Sądu Okręgowego w Katowicach z dnia 17 kwietnia 2014 roku, sygn. akt V K 144/13, zmienionym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 30 października 2014r., II AKa 301/14, A. M. została uznana za winną tego, że :

- w okresie od grudnia 2006 roku do października 2008 roku jako doradca handlowy i sprzedawca firmy (...) sp. z o.o., działając z góry powziętym zamiarem, w krótkich odstępach czasu, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, użyła jako autentyczne 278 sfalszowanych umów o świadczenie przez (...) S.A. usług telekomunikacyjnych na rzecz firm wymienionych w wyroku, czym wprowadziła w błąd pracowników spółki (...) S.A., a tym samym doprowadziła do niekorzystnego rozporządzenia mieniem tej spółki przez świadczenie usług telekomunikacyjnych wskazanych w wystawionych, a nie opłaconych fakturach o łącznej wartości 39 815 zł 41gr oraz zwrócenie wartości subsydiów spółce (...) za aparaty telefoniczne i aktywacje w wysokości 405 802 zł 77 gr, powodując szkodę w łącznej kwocie 445 618 zł 18 gr , czym wyczerpała ustawowe znamiona przestępstwa z art. 286 § 1 k.k. w związku z art. 294 § 1 k.k. i art. 270 § 1 k.k. przy zastosowaniu art. 11 § 2 k.k. w związku z art. 12 k.k. i za to została skazana na karę jednego roku i sześciu miesięcy pozbawienia wolności,
- w okresie od grudnia 2006 roku do października 2008 roku jako doradca handlowy i sprzedawca firmy (...), działając z góry powziętym zamiarem, w krótkich odstępach czasu, przywłaszczyła powierzone jej mienie w postaci aparatów telefonicznych, które sprzedała po zaniżonych cenach, powodując stratę spółki (...) o łącznej wartości 236 026 zł 14 gr, w postaci aparatów telefonicznych, na które wystawiła faktury VAT na łączną kwotę 182 402 zł 64 gr bez wiedzy wskazanych w nich klientów, w postaci aparatów telefonicznych i akcesoriów z magazynu spółki (...) wartości 50 627 zł 77 gr, powodując szkodę w firmie (...) w łącznej wysokości 469 056 zł 55 gr, czym

wyczerpała ustawowe znamiona przestępstwa z art. 284 § 2 k.k. w związku z art. 294 § 1 k.k. w związku z art. 12 k.k. i za to została skazana na karę jednego roku i czterech miesięcy pozbawienia wolności.

Nadto na mocy art. 46 § 1 k.k. oskarżona A. M. została zobowiązana do zapłaty na rzeczy powódki kwoty 364 056 zł 55 gr tytułem naprawienia w pozostałej części szkody wyrządzonej przestępstwem przypisanym jej w pkt 2 wyroku. Sąd karny ustalił bowiem, że pozwana szkodę częściowo naprawiła, a mianowicie do kwoty 105 000 zł.

Oceniając zasadność żądania powódki Sąd Okręgowy wskazał, że z dokonanych ustaleń wynika, że pozwana A. M. będąc zatrudniona w spółce (...) jako przedstawiciel handlowy, przywłaszczyła powierzone jej mienie należące do tej spółki, dysponując nim jak własnym, a mianowicie aparaty telefoniczne, które sprzedawała po zaniżonych cenach, aparaty telefoniczne, które pobrała i na które wystawiła faktury VAT bez wiedzy wskazanych w nich klientów, aparaty telefoniczne i akcesoria z magazynu firmy (...), powodując szkodę w łącznej wysokości 469 056,55 zł. Czyn ten został zakwalifikowany jako wyczerpujący ustawowe znamiona przestępstwa z art. 284 § 2 k.k. w związku z art. 294 § 1 k.k. w związku z art. 12 k.k. i za przestępstwo to pozwana została skazana prawomocnym wyrokiem karnym tut. Sądu z dnia 17 kwietnia 2014r., sygn. akt V K 144/13.

Zgodnie z art. 11 k.p.c. ustalenia wydanego w postępowaniu karnym prawomocnego wyroku skazującego co do popełnienia przestępstwa wiążą sąd w postępowaniu cywilnym.

Wyrokiem karnym pozwana A. M. została skazana m.in. za popełnienie przestępstwa przywłaszczenia na szkodę powódki.

Przedmiotem ochrony przy przestępstwie określonym w art. 284 kk jest własność rzeczy ruchomej oraz wszelkie prawa majątkowe, a ustalenie przez sąd karny w wyroku skazującym pozwaną wysokości szkody wynika bezpośrednio z ustalenia przedmiotu przestępstwa i tym samym stanowi jeden z elementów stanu faktycznego czynu przestępnego przypisanego pozwanej, a zatem wiąże Sąd w niniejszej sprawie.

Z tych przyczyn, zdaniem Sądu I instancji, powództwo w stosunku do pozwanej A. M. w ograniczonym przez powódkę zakresie zasługiwało na uwzględnienie. Powódka wykazała bowiem zarówno fakt wyrządzenia jej przez pozwaną szkody jak i jej wysokość. Wykazała również powódka opóźnienie pozwanej w spełnieniu świadczenia. W niniejszej sprawie pozwana A. M. została wezwana do zapłaty objętej pozwem kwoty pismem z dnia 12 lipca 2010r., lecz nie spełniła świadczenia niezwłocznie po otrzymaniu wezwania, a zatem na podstawie art. 415 k.c. oraz art. 481§1 i 2 k.c. Sąd I instancji orzekł o odsetkach jak w pkt 1 wyroku, a w pozostałym zakresie postępowanie wobec pozwanej A. M. umorzył na podstawie art. 355§1 k.p.c. w zw. z art. 203 §1 k.p.c.

Według Sądu Okręgowego powództwo w stosunku do pozwanych I. P. i J. P. nie zasługiwało na uwzględnienie. Pozwani ci poręczyli wprawdzie za zobowiązania pozwanej A. M. wobec spółki (...) wynikające z wyrządzonej tej spółce szkody, ale poręczenie to zostało dokonane na czas oznaczony tj. do 31 grudnia 2012r. Pozwani w oświadczeniu z dnia 22 września 2008r. wyraźnie ograniczyli swoją odpowiedzialność za dług pozwanej A. M. do dnia 31 grudnia 2012r. Zatem ich poręczenie było czasowe i po upływie czasu na jaki zostało udzielone wygasło.

Jako podstawę orzeczenia o kosztach wskazał Sąd art. 98 k.p.c. i 745 k.p.c.

Powódka zaskarżyła wymieniony wyrok w części oddalającej powództwo względem pozwanych: I. P. i J. P. - zarzucając mu:

- naruszenie prawa materialnego tj. dokonanie błędnej wykładni art. 876 k.c. poprzez błędne uznanie, iż roszczenie powoda wygasło w związku z faktem, że poręczenie za zobowiązania A. M. wobec powoda spółki Przedsiębiorstwa (...) Sp. z o.o. w K.(obecnie (...) spółka z o.o. (...) S.K.A. w K.) wynikające z wyrządzonej powodowi szkody wygasło przed orzeczeniem wyroku w niniejszej sprawie,

- naruszenie prawa procesowego tj. błędne zastosowanie art. 233 § 1 k.c., co miało istotny wpływ na wynik postępowania, poprzez wyprowadzenie z zebranego materiału dowodowego wniosków z niego nie wynikających i w

wyniku tego błędne przyjęcie iż, I. P. i J. P. na dzień wyrokowania w niniejszej sprawie nie są odpowiedzialni za zobowiązania A. M., wobec powoda - spółki Przedsiębiorstwa (...) Sp. z o.o. w K. (obecnie: (...) spółka z o.o.(...) w K.), wynikające z wyrządzonej powodowi szkody wobec upływu czasu, na jaki poręczenie zostało udzielone.

Na podstawie tak sformułowanych zarzutów powódka wniosła o zmianę zaskarżonego wyroku w części dotyczącej pozwanych: I. P. oraz J. P., i zasądzenie solidarne od pozwanych na rzecz powódki:

- 1) kwoty 101.147,93 PLN wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 17 lipca 2010r.,
- 2) kosztów postępowania w pierwszej instancji i kosztów postępowania zabezpieczającego,
- 3) kosztów postępowania odwoławczego, w tym kosztów zastępstwa procesowego, według norm przepisanych.

Sąd Apelacyjny zważył co następuje.

Przede wszystkim należy zauważyć, że – jak prawidłowo przyjął Sąd I instancji – wszystkie, istotne dla rozstrzygnięcia sprawy okoliczności faktyczne były bezsporne pomiędzy stronami, a w szczególności treść pisemnego oświadczenia pozwanej A. M. z 19 września 2008 roku, oświadczenia pozwanych I. P. i J. P. z 22 września 2008r o udzieleniu poręczenia a także treść oświadczeń z 15 listopada 2010 roku o odwołaniu przez pozwanych wcześniejszych oświadczeń (uchyleniu się od skutków oświadczeń woli złożonych pod wpływem błędu). Nie było też spornym, że pozwana A. M. została prawomocnie skazana wymienionym wyżej wyrokiem Sądu Okręgowego w Katowicach, zmienionym przez Sąd Apelacyjny. Dokonane przez Sąd

bowiem wygasło przed wydaniem wyroku przez ten Sąd.

Analiza oświadczenia pozwanych I. P. i J. P. z dnia 22 września 2008 roku prowadzi Okręgowy ustalenia w oparciu o wymienione dokumenty Sąd Apelacyjny podziela i przyjmuje za własne.

Zgodzić się jednak należy ze stanowiskiem powódki, że w oparciu o prawidłowe ustalenia Sąd I instancji wadliwie zastosował prawo materialne przyjmując, że poręczenie udzielone przez pozwanych J. P. i I. P. nie istnieje do wniosku, że strony zawarły umowę poręczenia, czego pozwani w istocie nie kwestionowali. Zgodnie z art. 876. § 1 kc przez umowę poręczenia poręczyciel zobowiązuje się względem wierzyciela wykonać zobowiązanie na wypadek, gdyby dłużnik zobowiązania nie wykonał.

Poręczenie należy do kauzalnych czynności prawnych. Pod pojęciem kauzy (causa) należy rozumieć przyczynę dokonania czynności prawnej. W przypadku czynności prawnej polegającej na poręczeniu przyczyną tą jest zabezpieczenie istniejącego zobowiązania (art. 876 § 1 k.c.) lub mającego powstać w przyszłości długu (art. 878 § 1 k.c.).

Takie też zobowiązanie przyjęli pozwani w wymienionym oświadczeniu. Jednocześnie zastrzeżono w nim, że z tytułu poręczenia pozwani będą odpowiedzialni do 31 grudnia 2012 roku do kwoty 583 000 zł. Z oświadczenia tego, nawiązującego do oświadczenia pozwanej A. M. pozwani poręczyli za dług (zobowiązania) A. M. już istniejący jak również za dług przyszły, do kwoty 583 000 zł. W swoim oświadczeniu z dnia 19 września 2008r pozwana A. M. zobowiązała się bowiem do zapłaty należności z umów sprzedaży telefonów komórkowych, w tym dotowanych jak również do naprawienia szkód (także przyszłych) wyrządzonych Przedsiębiorstwu (...) działaniami opisanymi w punkcie 1 wspomnianego oświadczenia. Treść oświadczenia złożonego przez pozwanych I. P. i J. P. z dnia 22 września 2008 roku, która wprost nawiązuje do oświadczenia pozwanej A. M. z 19 września 2008r wskazuje, że poręczenia pozwanych obejmowało nie tylko istniejące zobowiązania A. M. ale także jej zobowiązanie do naprawienia szkód przyszłych, które powstaną (ujawnią się) do 31 grudnia 2012 roku. Słusznie zatem wywodzi autor apelacji, że Sąd I instancji wadliwie przyjął, że z upływem wymienionego terminu powódka (jej poprzednik prawny) nie będzie mogła skutecznie dochodzić swoich roszczeń wobec pozwanych za zobowiązania pozwanej A. M.. Jeżeli oświadczenie pozwanych I. P. i J. P. z dnia 22 września 2008 roku potraktować także jako poręczenie terminowe za dług A. M., to powódka może skutecznie dochodzić swojego roszczenia sprecyzowanego w pozwie od wymienionych pozwanych, bowiem przy poręczeniu terminowym poręczyciel, bez względu na to, jak długo trwa zobowiązanie główne, odpowiada

na wypadek, gdy dłużnik w terminie określonym w umowie poręczenia nie wykonał zobowiązania. Niewątpliwym jest, że pozwana A. M. swojego zobowiązania wobec powódki (jej poprzednika) nie wykonała i to nie tylko do 31 grudnia 2012 roku, a zakres jej zobowiązań został określony w wymienionym wyroku skazującym Sądu Okręgowego w Katowicach z 17 kwietnia 2014 roku, w sprawie V K 144/13, za popełnienie przestępstwa w okresie od grudnia 2006 roku do października 2008 roku. Zobowiązanie pozwanych z umowy poręczenia istniało więc już w dacie wytoczenia powództwa i nie zostało wykonane w całości do daty wyrokowania. Pozwana A. M. zaspokoili część roszczenia powódki, co uwzględnił sąd karny określając wysokość szkody, obowiązek naprawienia której nałożono na tę pozwaną w wymienionym wyroku. Wprawdzie w związku z treścią orzeczenia sądu karnego powódka cofnęła częściowo pozew wobec pozwanej A. M., ale ta czynność procesowa nie zmienia zakresu odpowiedzialności pozwanych I. P. i J. P. z tytułu umowy poręczenia z dnia 22 września 2008 roku.

Od odpowiedzialności tej wymienieni pozwani nie mogą także uwolnić się z powołaniem na wadę oświadczenia woli w postaci błędu, nawet gdyby przyjąć, że zachowali termin do złożenia oświadczenia, o którym mowa w art. 88 kc.

Zgodnie z art. 84 § 1 kc w razie błędu co do treści czynności prawnej można uchylić się od skutków prawnych swego oświadczenia woli. Jeżeli jednak oświadczenie woli było złożone innej osobie, uchylenie się od jego skutków prawnych dopuszczalne jest tylko wtedy, gdy błąd został wywołany przez tę osobę, chociażby bez jej winy, albo gdy wiedziała ona o błędzie lub mogła z łatwością błąd zauważyć [...]. Jak wynika z oświadczenia pozwanych z dnia 15 listopada 2010 roku (k. 72) składając oświadczenie o uchyleniu się od skutków poręczenia pozwani powoływali się na to, że gdyby znali prawdziwy stan sprawy i gdyby przedłożono im prawdziwe rozliczenie odpowiadająca rzeczywistym zobowiązaniom córki, nie udzieliliby poręczenia jej zobowiązań do kwoty określonej w oświadczeniu (z 19 września 2008r). Uchylenie się od oświadczenia o udzieleniu poręczenia jest bezskuteczne i to już z tej przyczyny, że zakres zobowiązań pozwanej A. M., ustalony w prawomocnym wyroku sądu karnego, który to wyrok – jak trafnie zauważył Sad I instancji – wiąże Sąd w niniejszej sprawie mieści się w kwocie ustalonej jako górna granica odpowiedzialności poręczycieli, którzy odpowiadają do kwoty 583 000 zł. Wysokość szkody wyrządzonej przez A. M. została ustalona na kwotę 469 056, 55 zł, a obowiązek naprawienia tej szkody ustalony w sprawie V K 144/13 Sądu Okręgowego w Katowicach zamyka się kwota 364 056, 55zł, która to kwota niewątpliwie nie przekracza 583 000 zł. Nie można zatem przyjąć by poprzednik prawny powódki (Spółka (...)) podstępnie wywołała błąd pozwanych co do treści czynności prawnej.

Powyższe uwagi prowadzą do wniosku, że apelacja powódki okazała się uzasadniona, co sprawia, że zaskarżony wyrok należało zmienić (art. 386 kpc) i orzec zgodnie z żądaniem pozwu wobec pozwanych I. P. i J. P.. W konsekwencji pozwani jako przegrywający sprawę w postępowaniu apelacyjnym obowiązani są do zwrotu powódce kosztów tego postępowania, na które ograniczają się do opłaty od apelacji w kwocie 5 058 zł.

Z powołanych przyczyn orzeczono jak w sentencji.

SSO del. Aneta Pieczyrak-Pisulińska	SSA Mieczysław Brzdąk	SSA Lucyna Świdorska-Pilis
-------------------------------------	-----------------------	----------------------------